

Plankan i pannan

Julius Jonsson var glad över det oväntade besöket. Han hade inte haft någon att prata med på flera år. Det blev flera supar och mycket prat. Allan Karlsson frågade vad Julius sysslade med. Han fick en hel berättelse till svar.

Julius Jonsson föddes i en by i Hälsingland. Han var enda barnet i en bondfamilj. Julius fick jobba som dräng på gården. Varje dag fick han stryk av sin far. När Julius var tjugofem år dog hans mor, vilket han sörjde djupt. Strax efteråt gick fadern ner sig i ett kärr när han försökte rädda en ko. Julius sörjde även den saken, för han var fäst vid kon.

Unge Julius sålde gården men behöll lite av skogen. Den kunde vara bra att ha på gamla dar. Han for till Stockholm och slösade bort alla sina pengar, sedan återvände han till skogen.

Han lyckades sälja femtusentolpar till kommunen och fick massor med pengar. Så långt var allt väl, men Julius Jonsson hade fuskat lite.

Träden var inte fullvuxna, därför var stolparna för korta. Det upptäcktes först när traktens bönder gav sig ut med sina skördetröskor.

De höga tröskorna rev ner elledningar och en stor del av bygden blev utan elektricitet i flera veckor.

När folk fick veta vem som sålt stolparna till kommunen, fick Julius det hett om öronen.

– Jag fick gömma mig på Stadshotellet i Sundsvall i sju månader och sedan var pengarna slut igen. Ska vi ta en sup till? undrade han.

Det tyckte Allan att de skulle. Han mådde så rysligt bra att han nästan började bli rädd för döden.

Julius berättade att han flyttade till Mariefred. Han ägnade sig åt småstölder ett tag. Sedan var han trött på stadslivet och lyckades komma över det nerlagda stationshuset i Byringe för tjugofem tusen kronor. Pengarna hade han en natt råkat hitta i kassaskåpet på Gripsholms vårdshus.

Nu levde han på bidrag från samhället, tjuvjakt i grannens skog och försäljning av hembränd sprit. Han var inte så populär bland de andra i trakten.

– Det kan jag nästan förstå, sa Allan med mat i munnen.

Julius ville ta en sista sup, som efterrätt. Allan sa inte nej, men förklarade att han först måste gå på toaletten.

Julius sa att toan fanns till höger om trappan i hallen.

Allan gick dit och ställde sig att kissa.
Som vanligt nådde inte alla droppar ända fram,
några av dem landade på kissetofflorna.
När han stod där och droppade hörde han steg i trappan.
Någon var på väg upp till övervåningen där han och
Julius befann sig. Kunde det vara en yngling med långt
och flottigt hår?

Om det var han, var han säkert inte glad, tänkte Allan
och drog upp gylfen.
Så öppnade han försiktigt toalettdörren.
Han kände genast igen ynglingens röst.

- Var håller gubbjäveln hus! röt den.

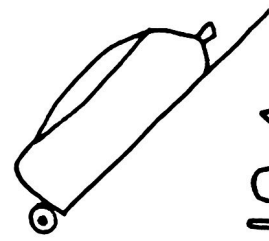
Allan smög fram till köksdörren.
Ynglingen höll stackars Julius i bägge öronen.
Julius såg plågad ut, men sa inte ett ord.

Allan Karlsson tittade sig omkring i hallen.
I all röran hittade han en plank som han tog tag i,
och smög sedan fram bakom ryggen på ynglingen.
Just när han skulle slå till vände sig ynglingen om
och fick plankan rätt i pannan.

Han föll baklänges
och slog huvudet i kanten av köksbordet.
Så låg han där, avsvimmad.

- Bra träff, sa Julius.
- Tack, sa Allan. Var är den där efterrätten du lovade?

Julius Jonsson hällde upp varsin sup.
De skålade.

Fången i frysen

- Jag gissar att det är han som äger resväskan, sa Julius och nickade mot ynglingen som låg på golvet.
- Det stämmer, sa Allan.

Sedan bad han om ursäkt för att Julius nu satt där med värkande och röda öron.

Men då blev Julius upprörd. Allan skulle inte alls be om ursäkt, för äntligen hände det något spännande i Julius Jonssons liv. Han var på strålande humör och tyckte det var på tiden att de öppnade resväskan.

- Den är låst, förklarade Allan Karlsson.

- Inga problem, sa Julius Jonsson.

Men först måste de bli av med ynglingen.

När som helst skulle han vakna, och då skulle det bli bråk igen.

Julius hade en utmärkt idé. Innanför köket hade han ett frysrum där han brukade förvara älgkött.

För tillfället användes inte rummet.

Allan tyckte att det kunde bli en perfekt fängelsehåla.

De hjälptes åt med att släpa in ynglingen, och satte honom på en låda med kroppen lutad mot väggen. Han stönade, höll visst på att vakna. Gubbarna skyndade sig ut och låste dörren. Julius Jonsson lyfte upp väskan på köksbordet.

- Allt mitt är ditt, sa Allan. Vi delar lika på bytet, men om det finns ett par skor i väskan så vill jag ha dem.

Julius slickade av gaffeln som han nyss ätit med, sedan använde han den för att bryta upp låset. Det tog bara några sekunder. Så lyfte han på locket.

- Det var det jävligaste, sa Julius.

- Det var det jävligaste, sa Allan.

- Släpp ut mig! hördes från frysrummet.

Resväskan var fylld med femhundrakronorssedlar i buntar.

Snabbt räknade Julius:

Tio rader på bredden, fem på höjden.

Femton buntar i varje stapel med säkert femtiotusen ...

- Trettiosju och en halv miljon kronor kom han fram till.

- Det är pengar det med, sa Allan.

Ynglingen skrek och sparkade på dörren.

Till sist tyckte Julius att han borde kylas ner lite, så han satte på frysfläkten.

Ynglingen märkte genast att det började bli kallt.